

med Hensyn til Standpunktet i rent Land, jeg tror endog, der kan bringes adskillige flere imod det. Selve Principet „Rent Land“ indlader jeg mig ikke paa, det har jeg ikke forfægtet, og det overlader jeg til dem, der have gjort det.

Jeg skal erkjende, hvad Straffebestemmelserne angaa, som det ogsaa er blevet udtalt af flere Talere, at det var med fuld Bevidsthed, at man gjorde dem rigoristiske. Man har nu lempet noget paa dem, men man har troet at maatte holde de fleste af dem og blive i det samme Spor; det var i den Aand, man forhandlede den Gang. Jeg erkjender, at der kan tales saaledes om Sagen, at det kan blive til Ulempe for Befolkningen og komme til at se forferdeligt ud. Meningen var at ramme de Bedkommende. Jeg kan tiltrøde en Bemærkning af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts Afd. Valgkreds (Hørup), som jeg ellers skulde have gjort selvstændig, og det er den, at jeg vil godt vedstaa Bemærkningen om „bona fide“ med Hensyn til Husdyrene, thi der kan Bedkommende virkelig ikke altid se, om et Husdyr er sygt eller ei, men om Bogstaver ere ret tegnede og saa lange, de skulle være, maa man dog virkelig kunne overbevise sig om med almindelig menneskelig Forstand. Det kan godt være, at der kan være forekommet Tilfælde, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds har sagt, hvor det kan dreie sig om $\frac{1}{4}$ Linie eller noget mindre, om en Millimeter eller saa. Sav! Men det gjælder jo ved en saadan Lov om strax i Begyndelsen at stride skarpt ind, for at Bedkommende skal mærke, at der virkelig er et Tilsyn. For øvrigt tror jeg at turde sige, at de indenlandske Fabrikanter ikke have maattet lide under Brugen af denne Bestemmelse. Det er kun Margarine, der er indført fra Udlandet, der, saa vidt jeg veed, er bleven ramt af den, og man maa dog forlange, at de, der ville sende os Margarine herind, maa iagttage Landets Lov, eller ogsaa ifalde Lovens Straffebestemmelse. Den Motivering, som jeg gav til Udsørgelsesforbuddet, skal jeg henvise det ærede Medlem til at læse i Forslagets Motiver.

Klein: Det er mig en særdeles Tilfredsstillelse, at jeg har hørt Udtalelser fra forskellige Sider, saaledes ogsaa fra den høitærede Indenrigsminister, om, at man erkjender, at man var urimelig den Gang, man gav de af mig nævnte Straffebestemmelser. Saa meget mere tør jeg haabe, at man nu ikke vil vedblive at holde paa urimelige Bestemmelser, fordi man absolut vilde være urimelig for henimod 2 Aar siden. Det for-

holder sig ikke saaledes, som det er blevet sagt, at man altid vilde kunne maale sig til, hvad der er det Rigtige paa dette Omraade. Jeg tror, at da jeg forrige Gang udtalte mig om en enkelt Sag, talte jeg om Hviden af Bogstaverne. Min Huskommelse svigtede mig noget; thi det, som det dreiede sig om, var ikke Hviden af Bogstaverne, men det var Forholdet mellem Dybden og Bredden paa nogle Fustager, idet der jo skal være et vist Forhold mellem Dimensionerne i de to Retninger paa Fustagerne. Her var det nu, saa vidt jeg erindrer det, Hviden eller Tyktelsen, hvad jeg nu skal kalde det, der var denne berømte halve Linie eller saa omtrent for meget. Det, som fremkaldte Striden mellem de Værd og Saghyndige — thi der forelaa forskellige Erklæringer og Skjønnsforretninger desangaaende — var, hvorvidt denne utilbørlige Forstjæl kunde forklæres ved et Tryk, Fustagen havde faaet, eller ikke. Der var nogle Saghyndige, som sagde, at Fustagerne oprindeligt kunde have været aldeles lovlige, men at de ved at henligge under andre Værd eller endogaa, ved at man kom til at træde eller sidde paa dem, kunde give sig saa meget, at denne lille Forstjæl af $\frac{1}{2}$ Linie kunde fremkomme. Det forholder sig ikke saaledes, at det er de udenlandske Fabrikanter, eller dem, der sende Margarine herind, som have lidt under Lovbestemmelserne; nei, i mange Tilfælde er det indenlandske Forhandlere, og i flere Tilfælde Forhandlere, som vistnok maa siges at have handlet „bona fide“. Jeg skal nu ikke forfølge denne Sag videre, jeg haaber, at naar Opmærksomheden er bleven henbendt paa dette Punkt, vil man søge at rette det. Det er vel Meningen med en Revision af den gamle Lov, at man vil afhjælpe Manglerne ved denne, som man gjør det i andre Tilfælde. Men siden § 7 er særlig bragt paa Bane, skal jeg, uden at indlade mig paa Realiteten, endnu henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa en Ting, og det er den Tydeliggjørelse, som Ordet Transitering trænger til; thi det kan vel ikke være Meningen, at en blot og bår Oplosning af nogle Fustager paa en Kai skal betragtes som Transitering.

Da Ingen hyderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.